

GRONINGER

Vrijdag,

COURANT.

den 4 April.

NOTIFICATIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDEREN der Stad Groningen brengen ter kennis van een ieder, dat Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie, bij het 1ste lid van H. Ed. Gr. Achtbarens resolutie van den 4 dezer, no. 19, hebben goedgevonden te bepalen, dat de lage gedeelten in de Reitsdijpsdijken van Groningen naar de *Wierumer Schouw* ten spoedigste zoodanig zullen worden verhoogd, dat de kruin derzelfde, niet eene breedte zoo voldoende als mogelijk is, zich op drie palmen boven den waterstand van den 1 Januarij 1834 zal bevinden, toen het water te Groningen 23 palmen en aan de *Wierumer Schouw* pl. m. 26 palmen boven het gewoon hoog water heeft gestaan, en dat zal worden voorzien in de raauwe en uitgeslagene gedeelten van de buitendijks-glooijingen; en voorts, dat Gedeputeerde Staten voornoemd, bij het 4de lid der gemelde resolutie, hebben bepaald, dat de Reitsdijpsdijken van de *Wierumer Schouw* tot de Stad Groningen, ter voorkoming dat, bij de steile buiten- en binnen-glooijingen, welke dezelve hebben, de opgebrachte grond weder dadelijk door liet vee vertreden worde, in dit jaar niet anders dan door schapen zullen mogen heweid worden, en dien ten gevolge de plaatselijke besturen van *Groningen, Buiten, Buitendijk en Adorp*, als onder welke Stad en Gemeenten de *Wierumer Schouw* gelegen zijn, hebben aangeschreven, om deze bepaling ten spoedigste te bevestigen en om mede op de executie daarvan toe te zien. Wordende de belanghebbenden tevens verwittigd, dat de Raad dezer Stad, bij resolutie van den 29 Maart i. l., heeft bepaald, dat de overtredingen der bij het 4de lid van de voorschrevene resolutie van Gedeputeerde Staten gemaakte bepaling, voor zoo verre dezelve op het grondgebied der Stad Groningen plaats mogten hebben, zullen worden gestraft overeenkomstig art. 406 en 409 van het reglement van politie voor deze gemeente, gepubliceerd den 18 November 1822; en eindelijk, dat de Kommissaris van Politie is aangeschreven, om op de uitvoering der voormelde bepaling te doen waken.

En opdat deze kome ter kennis van een ieder, zal dezelve op de gebruikelijke wijze worden aangeslagen en in de *Groninger Courant* geplaatst. Gedrukt in het Raadhuis te Groningen, den 3 April 1834.

Burgemeester en Wethouders: J. F. VAN IDEKINGE.

De Secretaris bij het Bestuur der Stad Groningen: J. H. M. HORA SICCAMA.

NATIONALE MILITIE.

ADVERTENTIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDEREN der Stad Groningen, ontvangen hebbende een missive van den Heer Militie-Kommissaris, waarbij wordt opgegeven de tijd, waarop de Militieraad deszelfs zitting zal houden tot het onderzoek der Plaatsvervangers en tot het beoordeelen der verwisseling van nummers, brengen bij deze ter kennis van de belanghebbenden, dat de Militieraad ten gemelden einde zijne zitting zal houden in het Raadhuis dezer Stad, in deszelfs gewone Vergaderzaal, op Vrijdag, den 11 April aanstaande, des voormiddags te 9 uren;

Daar de Kommissie, benoemd tot het teekenen en afgeven van Attesten en Certificaten, op Dingsdag en Woensdag, den 8 en 9 April 1834, des namiddags van 3 tot 5 uren, in het Raadhuis, in de gewone Vergaderzaal van Burgemeester en Wethouders, zal vaceren tot het opmaken en afgeven van Certificaten van goed gedrag, bij art. 97 der Wet op de Nationale Militie voorgeschreven;

Daar de zoodanigen, welke zich in de dienst doen vervangen, op die dagen bij opgemelde Kommissie zullen verschijnen, vergezeld van hunne Plaatsvervangers, voorzien van Doopdeels der laatste genoomden, benevens de bewijzen, dat zij aan hunne verplichtingen, ten opzichte van de Nationale Militie, hebben voldaan, als ook van drie bij genoemde Kommissie bekende en ter goeder naam en faam staande Getuigen. — GRONINGEN den 3 April 1834.

Burgemeester en Wethouders: J. F. VAN IDEKINGE.

De Secretaris bij het Bestuur der Stad Groningen: J. H. M. HORA SICCAMA.

Wirdt geadverteerd, dat tusschen op Dingsdag, den 8 April 1834, PAARDENMARKT gehouden zal worden. GRONINGEN den 31 Maart 1834.

RUSLAND.

ODESSA den 4 Maart.

In onze haven is geen ijs meer te ontwaren; aanhoudende zuid- en westwinden hebben eene zeer zachte luchtgesteldheid aangevoerd. Op de velden ziet men reeds hier en daar bloemen, en de knoppen der boomen beginnen uit te botten. Verscheidene schepen zijn van hier naar Konstantinopel uitgezeild, daarentegen andere van daar hier binnengekomen. Dezelve hebben het berigt medegebragt van de aankomst des Grieksch gezants in de Turksche hoofdstad; ook liep daar het gerucht, dat zich met den aanvang der lente een groot aantal oorlogsschepen in den Archipel zouden verzamelen.

Van Kischineff wordt, van den 10den der vorige maand, aldus geschreven: In het dorp Penabikoutak, distrikt Chotin, stierven eensklaps in een en hetzelfde huis en schier ter zelfden stond drie dochters van *Andreas Onofri*, kort na haren dood overleden ook *Onofri*, zijne vrouw en hunne vierde dochter, zoodat van deze talrijke familie slechts twee kleine kinderen overbleven. Dit voorval verwekte bezorgdheid onder de ingezetenen en trok de oplettendheid der overheid tot zich, welke de noodige maatregelen in het werk stelde, om alle gemeenschap met de woning van *Onofri* af te snijden. Na bewerkstelligd onderzoek bleek intusschen, dat deze zes sterfgevallen niet het gevolg waren van eene aanstekende ziekte, maar dat de vier dochters van *Onofri*, op den 11 December, des avonds vóór St. Andries, overeenkomstig een oud gebruik, dat in Klein-Rusland nog onder de geringe volksklasse heerschende is, geheel naakt, hoewel het zeer koud was, door het tamelijk lange dorp waren gelopen en op de plaatsen, waar het vee zich verzamelt, waren blijven staan, om hare toekomstige lot door zekere bijgeloovige middelen te ontdekken. Het door haar hiertoe gekozen tijdstip was oorzaak, dat de luchtgesteldheid eene nadelige uitwerking op haar had, en doordien zij, te huis gekomen, daarenboven schielijk onverteerbaar voedsel en koud water tot zich hadden genomen, zoo beprokkenden zij zich eene ziekte, die aan haar leven een einde maakte. Men schrijft den dood der ouders toe aan de ziekte van het verlies hunner kinderen.

ITALIE.

NAPELS den 15 Maart.

De huwelijksvoltrekking van prins *Leopold*, Onder-koning van Sicilië en tweede broeder des Konings, met prinses *Maria*, dochter van den Koning der Franschen, is aan geen verder twiifel onderworpen en zal de bruiloft in den loop des voorjaars worden gevierd. Men belooft zich veel goeds van den edelen, helderen geest der jeugdige prinses, aan wier opvoeding de verstandige en in vele wetenschappen verrijfde zuster van *Lodewijk-Philips*, prinses *Adelaide*, hare beste zorg heeft besteed. Te Palermo, alwaar het Vorstelijk paar voortaan zal residieren, heeft deze tijding een ieder verrassend verblijd, en wel inzonderheid, dewijl de Prinses daar ter plaatse is geboren. Naar het zeggen is, zal de Koningin der Franschen zelfs hare dochter, herwaarts geleiden, en heeft men later ook de hertogen van *Orleans* en *Nemours* en bezoeken alhier te verwachten. Deze gebeurtenis, die nog altijd van kracht blijvende hooge tol voor goederen, uit het gebied eener groote Mogendheid afkomstig, het gerucht van eene groote verandering in de gezindheid des Konings ten voordele zijner zuster, de Regentes van Spanje, al deze omstandigheden, te zamen genomen, geven aanleiding tot vele, wellicht gewaagde oonderstellingen. In allen gevalle heeft men niets dan goeds te verwachten van eenen Vorst, wien de welvaart zijns volks boven alles ter harte gaat, en die nog in jeugdigen ouderdom alreeds blijken heeft gegeven van eenen vasten, ernstigen wil, die zich door geene nietige nevenbelangen laat verwarren. De Koningin-moeder is weinige dagen geleden naar Rome en Florence op reis gegaan.

De *Torre del Greco* is zijn hoogstbelangrijke ontdekkingen gemaakt. De markies *Arzuffante*, aan wien men den aanleg van een zeer heilbrengend mineraal bad aldaar heeft te danken, heeft in zijne nasporingen eenen ouden maar ontkent en later ontdekt zeer goed geconserveerden tempel. Nog is men het niet eens, of deze overblijfselen van eenen afgezonderde Romeinsche villa van de grootste soort, dan wel het begin eener doode onderaardsche stad, gelijk Pompeji en Herculanium. Eerlang loopt men de zekerheid hieromtrent verworven te hebben.

— De *Vesuvius* blijft nog altijd kleine uitbarstingen vertoonen. De temperatuur, welke in de laatste veertien dagen tusschen 15° en 19° Reaumur dobberde, is eensklaps veranderd. Hedent is de thermometer tot op 3 gedaald, en men ziet den *Vesuvius* wederom met sneeuw overdekt.

— De gemeenschap met Griekenland is thans geopend en men hoopt dus de stoutmoedige Hydrioten en Albanezen spoedig wederom te zullen aanschouwen, die in vorige tijden de haven van Napels door hunne talrijkeheid zoo zeer verievendli gden.

DUITSCHLAND EN AANGRENZENDE RIJKEN.

MUNCHEN den 27 Maart.

Van de zuidgrenzen van Baden wordt geschreven: Onze naburen de Franschen zijn, men kan niet erger, verstoord over het Duitse tolvorbond en vreezen hetzelfde al sterker en sterker, naar mate het de Franche grenzen nader komt. Met weet inderdaad niet, of men zich over deze verstoordheid ergeren, dan wel er om lagchen moet; want, terwijl zij het zeer natuurlijk vinden, dat Duitschland van hunne markt zoo goed als uitgesloten is, heffen zij luide klagen aan over de kleingeestigheid en het uitsluitingsstelsel der vereenigde Duitse Staten tegen Frankrijk. In hunne kinderachtige boosheid werpen zij al de schuld op hunne ministers, en beweren zij in volen ernst, dat Zuid-Duitschland zich nimmer aan het Pruisische tolstelsel aangesloten zoude hebben, zoo hun ministerie meer werkdadig ware geweest en deszelfs invloed beter had weten te gebruiken bij Staten, die zich gaarne de natuurlijke geallieerden van Frankrijk noemen. In deze categorie stellen zij namelijk Beijeren en Wurtemberg, van welke landen zij het niet begrijpen kunnen, dat dezelve het Duitsch belang boven het Franche voorstaan. Terwijl zij dus onverstandig redeneren, denken zij waarschijnlijk aan eenen tijd, die reeds niet diep genoeg meer in het geheugen geprent is, en welke geen Duitser, hetzij Pruis, Wurtemberger of Beijersche, zonder schaamte en ontroering gedenken kan. Het zijn evenwel niet zoo zeer de materiële belangen, die de Franschen tegen het Duitse tolstelsel in het harnas jagen, als wel de staatkundige gevolgen, die men noodwendig daarvan te wachten heeft; want naar mate de Duitse staten zich nader aan elkander aansluiten en hunne belangen vermeugen, versterkt zich ook derzelver onafhankelijkheid en derzelver invloed en kracht naar buiten. Dit wordt door onze eerezuchtige naburen zeer wel ingezien, en van daar die spijt. De Franschen wanen in hunne ijdelheid, aan het hoofd van het Europeesche staatsligchaam te staan en het eerste volk der aarde te wezen; zij willen Europa derhalve zoo physisch als moreel beheerschen en zien met ijverzucht elken voortgang eener natie, die alles voor zich heeft, om de eerste rol te spelen, en Frankrijk in de schaduw te verdringen. Onze overgroote en ligt te verleiden grootmoedigheid, ons gebrek aan vaderlandsche eergierigheid, onze blindelingsche bewondering en hoog-schatting van al het vreemde en vooral van het Franche, het te gering vertrouwen op eigene krachten en — laat ons het ronduit zeggen — ons gemoedelijk flegma hebben wij het grootendeels te wijten, dat wij onder de volken van Europa nog niet dien rang genomen hebben, die ons van regtswege toekomt, en dien men ons, zoo wij hopen, niet lang meer zal kunnen hetwisten. Wij kunnen te dezer gelegenheid niet nalaten, die partij in Duitschland voor vijandin van het vaderland te verklaren, die steeds het oog op Frankrijk geslagen houdt, die aldaar hare voorbeelden zoekt, van daar hare grondbeginselen put, van daar alle heil verwacht, en die het zich ten doel heeft gesteld, Duitschland te franciseren en het vaderland, ten minste zedelijk, in de magt onzer ervvijanden te leveren. Tegen dit blijkbaar pogen dezer ontaarde zonen des vaderlands kan men zich niet te zeer verzetten en het is niet min de pligt der regering, dan die der bijzondere vaderlanders, dezelve ten krachtigste met woorden en daden te keer te gaan. (Muncher Courant.)

FRANKFORT den 28 Maart.

Op de aanschrijving van het Zwitsersch bestuur aan de onderscheidene kantonsregeringen, waarbij de verwijdering van al de vreemde vogelingen, die aan den togt tegen Savoye hebben deel genomen, bevolen wordt, hebben alleen de regeringen van Bern en Bazel-landschap, gelijk bekend is, een weigerend antwoord gegeven. Uit den volledige inhoud van het antwoord van Bern blijkt thans, dat de regering van dat kanton verklaard heeft: »dat de verwijdering der bedoelde vreemdelingen, in de eerste plaats, onuitvoerbaar is, omdat Frankrijk (de eenige naburige Staat, werwaarts die lieden zouden kunnen gebragt worden) hun niet anders dan vrijwillig den doortogt wil vergunnen, en de Polen tot dit vrijwillige vertrek niet te bewegen zijn, terwijl aan den anderen kant de Bernsche regering hen geenszins met geweld uit het land wil zetten, — en dat, in de tweede plaats, die verwijdering strijdig is met de waardigheid van een vrij volk, omdat men niet mag vooronderstellen, dat Zwitserland niet bij magte zoude zijn, om 140 ontwapende lieden in toom te houden, en omdat bovendien reeds aan de naburige Staten genoegzame waarborgen van veiligheid gegeven zijn door het ontwapenen der Polen en derzelver gestrengte bewaking in het van de grenzen verwijderde kanton Bern.» Welke maatregelen het bestuur van het voorzittend kanton Zurich, hetwelk thans met de leiding der algemeene staatkundige aangelegenheden belast is, na deze weigering van Bern, nenen zal, blijkt nog niet met zekerheid. Sommigen verwachten, dat men zal overgaan tot maatregelen, om Bern met geweld tot het verwijderen der vreemde onruststokers te dwingen, doch het is niet waarschijnlijk, dat daartoe zonder magtiging van den Landdag, van welks aanstaande bijeenroeping dan ook reeds gesproken wordt, zal besloten worden. Tot dus verre heeft het genoemde bestuur, in zijne nota aan de vreemde Mogendheden, zich slechts verbonden tot het »onverwijld wegzenden der vreemde onruststokers, zoodra de buiten het bereik der Zwitsersche overheden gelegene hindernissen, welke die wegzending tot nog toe onmogelijk gemaakt hebben, uit den weg zullen geruimd zijn.» De genoemde hindernissen schijnen te doelen op de voorwaarde, welke het bewind van Frankrijk aan het toelaten der Poolsche uitgewekenen in Frankrijk verbindt, en te dezen aanzien leest men thans in een Zwitsersch dagblad, dat de Franche gezant de *Rumigny* moet verklaard hebben, dat, indien de overige Mogendheden Zwitserland mogten noodzaken tot het verwijderen der Polen, dat hij dan gewis zoude aandringen op het wegzenden van de Franche legitimisten, die zich te Freyburg ophouden.

Terwijl alzo de moeilijkheden, welke het verblijf der vreemde uitgewekenen in Zwitserland veroorzaakt, nog geenszins schijnen te verminderen, meldt men, dat in het kanton Bern, alwaar, bij de jongste omkeering van zaken, de lieden der bewegings-partij de voormaals zeer magtige partij der aristokratie geheel van het kussen verdreven hebben, de gisting der gemoederen van dag tot dag toeneemt, en dat, terwijl de zegevierende partij onophoudelijk al verder en verder gaat, zich teekenen beginnen op te doen eener terugwerking van de zijde harer, wel is waar voor het oogenblik ter nedergeslagenen, maar nog altijd veel vermogende tegenstanders.

— Men merkt op, dat in Beijeren sedert eenigen tijd gestrengere maatregelen omtrent de studerende jeugd genomen worden. Een aantal jonge lieden, welke vóór het begin der Paasch-vacantie de stad Munchen verlaten hadden, zijn, op last der regering, zelfs uit de vreemde Staten, werwaarts zij zich begeven hadden, door de politie naar Munchen terug gevoerd, en hebben aldaar last ontvangen, om zich, buiten dringende noodzakelijkheid, niet naar eenige andere universiteits-stad te begeven, en om bij hunne terugkomst een getuigschrift der bevoegde overheid mede te brengen, nopens hun gedrag gedurende hunne afwezigheid. Ook heeft het bestuur bevolen, dat de studenten, welke zich aan woelingen hebben schuldig gemaakt, of hunne studien verwaarloozden, of wegens het aangaan van schulden aangeklaagd worden, aan een examen onderworpen en, in geval van bewezen onkunde en nalatigheid, van de hogeschool weggezonden zullen worden. Bovendien is de regering bedacht op verordeningen, ten einde den overmatigen toevloed van jonge lieden naar de hogescholen te verhinderen. Deze en dergelijke maatregelen hebben reeds ten gevolge gehad, dat het aantal studenten op de hogee school te Munchen in de laatste tijden zeer aanmerkelijk is verminderd, en dat eene vrij groote menigte jonge lieden zich naar Griekenland heeft begaven. — Men merkt, dat de Beijersche regering ook voornemens is, de politie op eene meer afdoende wijze te regelen.

— Een partikuliere brief in de *Augsb. Allg. Zeitung* deelt uit Pruisen, dd. 20 Maart, het volgende mede: Men wil hier weten, dat tusschen de kabinetten van Londen en Parijs levendige discussiën zijn gerezen ter zake van de nieuwe tolvwet, welke de heer *Thiers* in de Kamer der Gedeputeerden heeft aangeboden. Te Londen had men zich geleid, dat het tegenwoordige Franche bestuur er zich bijzonder aan

zoude laten gelegen liggen, om den invoer der Engelsche fabrikkaden in Frankrijk te bevorderen; doch ziet zich thans in die verwachting te leu gesteld, en is mitsdien voornamelijk tegen den heer Thiers verholgen, die gedurende zijn verblijf in Engeland gezegd wordt tot het voeden dier verwachtingen bijgedragen te hebben. Lord Grey moet te Parijs hierover geklaagd en gedreigd hebben op gelijke wijze jegens Frankrijk te zullen handelen, als het zich omtrent Engeland gedraagt. Hij is voornemens, den invoer van alle Fransche zijden stoffen, zoo mede ruwe zijde en wijn hoog te belasten; indien de Fransche tolwetten niet aanmerkelijk worden gewijzigd. De heer de Broglie wordt gezegd hierover zeer onthutst te zijn, doch tevens alles te willen in het werk stellen, om deze oneenigheid minnelijk te verfeenen, welke inderdaad zeer gewichtig is, naardien zij materiële, derhalve dringende belangen betreft.

GROOT-BRITTANJE.

LONDEN den 29 Maart.

In eene reeks Couranten uit Demerary, tot den 4 dezer, vindt men eene proclamatie van den gouverneur, berigtende, dat er in het distrikt van Berbice een voo stoute als aanzienlijke diefstal heeft plaats gehad. Aan de bureaux van den koloniale ontvanger is uit de ijzeren kist voor 120,000 à 150,000 guldens aan papier gestolen. Er was dien ten gevolge embargo op al de schepen op de rivier gelegd en alom was het strengste nazoek gedaan, doch zonder tot dus verre iets te ontdekken. Voor de bureaux stond des nachts eene militaire wacht, hetwelk de zaak derhalve nog onbegrijpelijk maakt. Er waren premien gesteld op het geven van informatie.

Van den 30sten. Gisteren, laat in den namiddag, kwam eene express van Falmouth in de City aan met berigten van Lissabon, aangebragt door Zr. Ms. brk. Sevege, die den 16 dezer die plaats verlaten had. Deze berigten luiden voor de zaak der jonge Koningin ongunstig, daar de Miguelisten te Santarem eene zeer dreigende houding hebben aangenomen. Zij hadden buiten de stad verschansingen opgeworpen en maakten zich gereed tot eenen aanval op de troepen der Koningin. Don Miguel had 3000 man, van uit de nabijheid van Oporto laten oprukken, om daarmede zijn leger bij Santarem te versterken. Het Belgische legioen was door Don Pedro naar het zuiden gezonden, om den Miguelisten den toevoo af te snijden. De grootste avarigheid bestond in het vereenigen der troepen van het Regentschap bij Santarem, en het is zeker, voegen de berigten er bij, dat Don Pedro eene aanzienlijke versterking van troepen noodig heeft, alvorens hij zijne tegenpartij verslaan kan. Daarom was dan ook een zijner officieren met de Carron afgezonden, om nieuwe troepen te halen. Het laat zich dus aanzien, dat de strijd nog langen tijd duren kan.

— Het Parlement heeft zijne zittingen wegens het Paascheest tot den 11 en 14 April geschorst. In de laatste zittingen van het Lagerhuis is thans mede lang gehandeld over het verzoekschrift uit Cambridge, om de oude wetten, krachtens welke op de hogeschool dier stad geene andere studenten geacadueerd kunnen worden, dan die tot de Episcopale kerk behooren, af te schaffen. Sir Robert Peel heeft, zoo al niet op goeden grond, dan toch met buitengewone behendigheid, dit verlangen bestreden, ook in het belang van het godsdienstig onderwijs, dat op de hogescholen van Cambridge en Oxford gegeven wordt.

FRANKRIJK.

PARIS den 28 Maart.

De geregtelijke huiszoekingen gaan ijerig voort, en leveren dagelijks nieuwe resultaten op. Gisteren nog heeft men in de rue Neuve St. Etienne du Mont eene kist met wapenen en amunitien in beslag genomen, zoo zwaar, dat vier man ze niet dan met moeite konden vertillen.

De politie heeft thans meer dan 150,000 scherpe patronen en een aanzienlijk getal wapenen in beslag genomen. Er is volstrekt geen middel, de gevondene patronen te verschoonen; maar voor de wapenen heeft men een vrij vernuftig voorwendsel gevonden. Men beweert, namelijk, dat gewermakers, die op het punt staan van failliet te worden, ze ter berging of bewaring hebben aanvertrouwd.

(Messager des Chambres.)

Van den 30sten. De Unie van July, heden (28 Maart) in algemeene vergadering, onder het voorzitterschap van den generaal Lafayette bijeengekomen, heeft tegen de wet op de associatiën geprotesteerd, en zich verbonden zich niet aan dezelve te onderwerpen.

(Moniteur.)

— Voor drie dagen was een persoon, Prudent genaamd, uit zijne woning verdwenen. Zijn nabij la Villette gevonden lijk is op la Morgue gebragt. Zijn hond, die hem niet verlaten had, legde zich bij het traliehek neder, en toen heden morgen de zoon des verongelukten op la Morgue kwam, om zijnen vader te herkennen, sprong de hond blaffende en kwispelstaartende tegen hem op, en overlaadde hem met liefkozingsen. Het dier was volstrekt niet te bewegen zich van het lijk zijns meesters te verwijderen, anders dan door aan hetzelfde diens zakdoek te geven, om naar huis te brengen.

(Offic. Corresp.)

BELGIE.

BRUSSEL den 29 Maart.

In een dagblad van de zoogenoemde Orangisten leest men heden, onder anderen het volgende: » Wij hebben het genoegen, onze vrienden te Brussel en in de provincien te melden, dat de vier paarden, die Z. K. H. den Prins van Oranje als een bewijs van hoogachting zullen aangeboden worden, in den morgen van den 25sten op eene veilige plaats zijn aangekomen. Niemand zal zich gewis verwonderen of belgen over de gekste volvoering van deze kleine orangistische operatie; het was mijder, om de bezwaren der mededinging bij den aankoop af te wenden, dan om zekere kwaadwilligheid, welke niets ontziet, te verijdelen; een ieder beseft, bij voorbeeld, dat zij, die de Waterloo (mede een der paarden van den Prins van Oranje, die dezer dagen te Tervuren zijn verkocht) voor eene vuilniskar wilden spannen, ook niet te goed zouden geweest zijn, om de vier ingekochte paarden op derzelver reis van Tervuren naar de grenzen verraderlijk te verminken of te vergeven.

» Wij zullen heden niet terug komen op het schandelijke van dezen verkoop, noch op de walgelijke schamtelooheid, waarmede men eene door moedige regtsgeleerden aangewezen en veroordeelde eigendomsschennis heeft volvoerd; wij zullen de openbare meening laten spreken, terwijl wij de volgende oproeping doen:

» De inkoop van de merkwaardigste paarden, ten einde ze aan hunnen eigenaar aan te bieden, werd aanvankelijk door eenige personen bedacht, die zoo hunne onwankelbare genegenheid en hunne verontwaardiging over de eigendomsschennis wilden aan den dag leggen; weldra gaf men van alle kanten het verlangen te kennen, om hieraan deel te nemen, en men kwam overeen, om den 26 Maart de inschrijvingen te vereenigen van al degenen, die in de eer van deze onderneming wilden deelen; doch thans, daar vele anderen hierdoor gelegenheid zien, om nog eens vooral de vuige lasteringen, welke men weder heeft willen opwekken, te beantwoorden, neemt het getal inschrijvingen zoodanig toe, dat men het eerste plan geheel heeft moeten wijzigen.

» Dienvolgens zullen nu de inschrijvingen tot den 10 April aanstaande openstaan; al de lijsten zullen den Prins bij de aanbidding medegedeeld, en buitendien openbaar gemaakt worden; terwijl de zoodanigen, die om eenigerhande reden zouden wenschen onbekend te blijven, zulks zullen gelieven op te geven.

— Men schrijft uit Gent, dd. 27 Maart: Werklieden, die eergisteren bezig waren met het afbreken van eenen muur in een huis van l'Arrière-Lys, te dezer stede, hebben in den grond eene belangrijke som guldens gevonden, bestaande ten deele in dukatons en keizerlijke kroonen. Dit huis behoort aan den heer Ghesquiere en was vroeger bewoond door de bagijn Gietie. Ieder werkman (ten getale van vijftien) heeft van den huis-eigenaar 500 francs bekomen.

Van den 30sten. In den Messenger de Gand leest men het volgende: Thans weet men, wat aanleiding gegeven heeft tot de fabel der Hollandsche krijgstoerusting. Lodewijk Philips, wiens leger grootelijks verminderd is, vond zijne Belgische voorhoede niet sterk genoeg meer en heeft dus zijnen schoonzoon bevel gezonden, zijn krijgswezen in eenen geduchten toestand te brengen. Er was nu een voorwendsel noodig en dit vond men in de valsche tijding van het versterken des Hollandschen legers. Wat alzoo van het Fransche leger afvalt, zal natuurlijkerwijze het budget van het Belgische leger komen bezwaren.

— Hetzelfde dagblad, sprekende van de zendingen van de Oosteurijlsche, Pruisische en Nederlandsche gevolmagtigden naar Biberich, zegt deswege:

Aan het Hof van den Hertog van Nassau, die tegen de vervreemding van een gedeelte van Luxemburg geprotesteerd heeft, zijn thans gevolmagtigden der voornaamste kabinetten vereenigd, die tot het Duitsche verbond behooren, opdat gemelde Hertog, in tegenwoordigheid dezer diplomaten, zijn protest in eene authentieke akte verklare, waarop dan de Bondsvergadering, door dit staatsstuk gemagtigd, eene bepaalde beslissing nopens Luxemburg nemen zal. Onze patriotschaps-dagbladen beweren, dat de staatsmannen, die naar Biberich gezonden zijn, in iast hebben, om den Hertog te bewegen, van zijne tegenkanting af te zien. Zij moesten iets van deze gebeurtenissen zeggen, en inderdaad hebben zij liever eene ongerijmdheid willen uitkramen, dan geheel zwijgen.

— Het begint reeds vrij duidelijk te blijken, dat al het geschreeuw, over eenen te vreezen aanval van Holland niets anders is geweest, dan een behendige bloedzuiger, die op het doorgaan van het budget heeft moeten werken. De Emancipation verradt dit zelve vrij onvoorzigtig in het volgende, overigens met zorg gekunsteld artikel:

» Twee kort op elkander gevolgde gebeurtenissen, de oplichting van den heer Hannau in het Luxemburgsche en de bewegingen van het Hollandsche leger op de Brabandsche grenzen, gepaard met onder water zettingen op sommige punten der polders en met militaire wandelingen van het garnizoen van Maastricht, hebben het gou-

vernement genoodzaakt gehad tot het nemen van eenige militaire voorzorgen, en als eersten maatregel tot het verhoogen van het cijfer van ons leger met een tienduizend man. De Hollandsche bewegingen, uitgezonderd evenwel die van het garnizoen van Maastricht, hebben reeds opgehouden; wij weten nog niet, of wij zulks aan onze defensiestrategie te danken hebben, dan wel of die bewegingen nimmer van eenen ernstigen aard zijn geweest; maar alles doet gelooven, dat zij geene meerdere gevolgen zullen hebben, dan de hooftspoorwegen bedrigen van den generaal Dumoutin. Bij ons begint de openbare landacht zich reeds af te wenden van deze onderscheidene incidenten, die geene andere sporen schijnen te zullen achterlaten, dan op ons budget; sporen gelukkig niet zeer diep, enz. —

Van den 3 April. Van Oudenaerde wordt geschreven, dd. 28 Maart:

— Een verontrillijk voorval heeft in deze stad plaats gegrepen, hetwelk tot duizende onlusten, die eene al zonderlingere dan de andere, aanleiding geeft. In de straten wiken, en vooral in die straten, welke het meest door de schamele gemaakte werden bezocht, waren onderscheidene hoopen buskruid neergelegd. De sneeuw, toen zij smolt, had aan het kruid het uiterlijke aanzien van steenkolen-gruis gegeven. Ettelijke armen, die gewoon zijn het in de straten liggende kolen-gruis op te zamelen, schraapten voor een groot deel van de voormelde brandbare stoffen op, welke zij voor kolengruis hadden aangezien. Een der arme huisgezinnen, er gebruik van makende, is daarop in deszelfs hut eene vreeselijke brand-uitbarsting gevolgd, waardoor het vertrek is in brand geslagen en drie menschen deerlijk gebrand en verminkt zijn geworden. Zij zijn in eenen voor hun behoud onrusttenden toestand in het hospitaal gebragt.

(Emancipation.)

NEDERLANDEN.

GRAVENHAGE den 30 Maart.

Men verneemt, dat Z. M. de Koning het verzoek van Constant Pieter, zich ook genoemd hebbende Carrara, om gratie of mitigatie van straf, waartoe hij, bij arrest van het Hof van assisen van Zuid-Holland, in dato den 8 dezer, wegens den diefstal der diamanten, enz. van H. K. K. H. mevrouw de Prinses van Oranje, is veroordeeld, heeft gedeclinaerd en gewaarschuwd van de hand.

Van den 30sten. Op den 27 Maart j. l. bij het afschieten van den dag, zijn door de menichap van twee Scheveningers, van wien de een de naam van Oranje en de ander de naam van Maria, onder het bevel van de stuurlieden M. P. van der Koning, met groot levensgevaar en gedurende een hevigen storm, acht schipbreukelingen gered van het wrak van het Pruisische brikship Henrietta, kap. Christiaan Kremer, met eene lading zout van Liverpool naar Bremen bestemd. Dit vaartug was reeds den 26sten op de Eijerlandsche gronden bij Texel gestrand, en nagenoeg geheel verbrijzeld, zoodat de schepelingen elk oogenblik den dood te gemoet zagen, toen het aan genoemde Scheveningers, na buitengewone moeite en inspanning, gelukte, het wrak te naderen en de menichap van hetzelfde te redden, met uitzondering van den kapitein, die door de golven weggespoeld werd.

De schipbreukelingen zijn den 29sten te Scheveningen aan wal gebragt, en worden aldaar verpleegd.

Van den 3 April. Morgen vertrekt Z. K. H. de Prins Veldmaarschalk weder voor eenige dagen naar het hoofdkwartier.

— De zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden, waarin 36 leden tegenwoordig zijn geweest, heeft te half twee een aanvang genomen.

De heer J. van der Mortel, wegens Noordbrabant, in plaats van wijlen jonkheer A. J. J. H. Verheyen, tot lid der Kamer benoemd, heeft in handen van den voorzitter, bij Koninklijk besluit daartoe gemagtigd, en nadat zijne geloofsbriefen door eene daartoe benoemde commissie zijn onderzocht en in orde bevonden, de bij de grondwet bepaalde eeden afgelegd en zitting genomen.

De afdelingen voor de maand April werden op de gewone wijze vernieuwd. Tot voorzitters en onder-voorzitters daarvan zijn door den president geproclameerd: voor de 1ste afdeling, de heeren de Bordes en Sundberg; voor de 2de, de heeren Corver, Hoofst en Luxse; voor de derde, de heeren de Jonge en Dijkmeester; voor de 4de de heeren Donker-Curtius en Quintus, en voor de 5de, de heeren van Leeuwen Wyck en van Nes.

Is gelezen eene Koninklijke boodschap, ter geleide van drie ontwerpen van wet en memorie van toelichting, welke naar de afdelingen van de maand April werden verzonden.

De ontwerpen van wet heiden als volgt:

» Wij WILLEM, enz.

Alzoo wij in overweging hebben genomen, dat de aflossing der nog overblijvende obligatiën, rentende zes ten honderd, daargesteld volgens de wetten van den 12 April 1831 (Staatsblad no. 9) en den 26 Junij 1831 (Staatsblad no. 20), in het belang der geldmiddelen van den Staat, behoort plaats te hebben;

Zoo is het, dat wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg van de Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, op te leggen:

Art. 1. De nog niet ingetrokkene obligatiën, rentende zes ten honderd uit de negotiatiën, vastgesteld bij de wetten van den 13 April 1831 (Staatsblad no. 9) en den 26 Junij 1831 (Staatsblad no. 20), ten bedrage van vijf millioenen negenhonderd duizend guldens, zullen worden afgelost uit het overschot der leening van het jaar 1833, vastgesteld bij de wet van den 22 November 1832 (Staatsblad no. 54).

Art. 2. Ter verdere gedeeltelijke aanvulling van het tekort, ontstaan uit de onevenredigheid tusschen de middelen en de toegestane uitgaven sedert November 1830 tot en met ultimo December 1833, zal worden daargesteld en kunnen worden te gelde gemaakt een kapitaal van zes millioenen driehonderdduizend guldens werkelijke rentegevende schuld, a vijftien honderd, in te schrijven in het tweede grootboek der nationale werkelijke schuld.

Lasten en bevelen, enz.

» Wij WILLEM, enz.

Alzoo wij in overweging hebben genomen, dat het, in het belang der geldmiddelen van den Staat, wenschelijk is, de nog aanwezige schatkistbiljetten, rentende zes ten honderd in het jaar, daargesteld volgens de wet van den 22 November 1830 (Staatsblad no. 81), te doen vervangen door de successive uitgifte van schatkistbiljetten, welke eene mindere rente geven;

Zoo is het, dat wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg van de Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. 1. Het nog aanwezige kapitaal van negen millioenen acht honderdduizend guldens der schatkistbiljetten, daargesteld volgens de wet van den 22 November 1830 (Staatsblad no. 81), zal achtervolgens in gereed geld worden afgelost, en vervangen door middel der uitgifte van een gelijk kapitaal schatkistbiljetten, rentende vier ten honderd; — de gelden, door zoodanige uitgifte beschikbaar wordende, zullen niet anders dan tot aflossing der thans in omloop zijnde schatkistbiljetten mogen worden gebezigd.

Art. 2. De schatkistbiljetten, rentende vier ten honderd, zullen ieder groot zijn zes honderd guldens (f 600); dezelve zullen, van maand tot maand, met dagteekening van den eersten der maand, worden daargesteld, onder de handteekening van onzen Minister van Financiën, mitsgaders bij de Algemeene Rekenkamer worden gezien en geregistreerd.

Art. 3. De volgens deze wet daar te stellen schatkistbiljetten zullen, alleen op de aanvraag en het uitgedrukt verlangen van de belanghebbenden, kunnen worden in betaling gegeven bij de voldoening van vorderingen ten laste van het Rijk, — de renten, op die biljetten verschenen, zullen in dat geval van de belanghebbenden niet verder worden toegerekend, dan tot het einde der maand, voorafgaande aan deze uitgifte.

Art. 4. De gedachte schatkist-biljetten zullen, benevens de daarop verloopen renten, door een ieder voor zijn verschuldigde kunnen worden gebezigd tot betaling van alle belastingen en inkomsten van het Rijk met de opcenten; de renten zullen, bij het in betaling geven, worden berekend tot het einde der maand, voorafgaande aan die, in welke de schuld wederbaar wordt.

Art. 5. Onverminderd de bepaling van het voorgaande artikel, zullen de schatkistbiljetten, krachtens deze wet uit te geven, van de zijde der houders opzegbaar zijn en tegen betaling, in gereed geld, van het kapitaal met de vervallende renten worden ingetrokken ten kantore, daartoe te Amsterdam aan te wijzen, één jaar na derzelver dagteekening, en voorts jaarlijks op den verschijndag, mits de biljetten, waarvan de aflossing verlangd wordt, drie maanden vóór den verschijndag ten zelfden kantore worden opgezegd; waarvan een bewijs op dezelve gesteld zal worden.

Art. 6. De renten der schatkistbiljetten, welke niet worden ingetrokken, zullen jaarlijks, op en na den verschijndag, in dezelve uitgedrukt, worden aangezuiverd ten kantore; daartoe in de hoofdplaatsen van al de provincien aan te wijzen.

Art. 7. De schatkistbiljetten, volgens het 4de artikel dezer wet, bij de schatkist in betaling te ontvangen, zullen weder kunnen worden uitgegeven; — voor de zelfde, alsmede voor die, welke, ten gevolge der bepalingen van het 5de artikel, worden afgelost, zullen ook nieuwe kunnen worden in de plaats gesteld, mits de ingetrokkene worden vernietigd.

Zulde oopens deze nadere daar te stellen schatkistbiljetten de voorschriften van het 3de artikel dezer wet worden in acht genomen, en het aanwezig bedrag nimmer te boven kunnen gaan het kapitaal van negen millioenen acht honderdduizend guldens.

